

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 222.424 van 7 februari 2013
in de zaak A. 206.604/IX-7827**

In zake : Marc DEPAUW
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Peter Crispyn
 kantoor houdend te 9030 Mariakerke
 Mazestraat 16
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de POLITIEZONE BRUSSEL HOOFDSTAD - ELSENE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Frédéric Van De Gejuchte
kantoor houdend te 1030 Brussel
de Jamblinne de Meuxplein 41
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 9 oktober 2012, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de korpschef van de politiezone Brussel Hoofdstad - Elsene van 13 augustus 2012 waarbij Marc Depauw vanaf 20 augustus 2012 tijdelijk wordt herplaatst naar DCT2 als adviseur van de DIR.DCT2 in afwachting van een eindbeslissing van de bevoegde tuchtoverheid.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 december 2012.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter Crispyn, die verschijnt voor de verzoeker, de verzoeker en advocaat Emmanuel Jacobowitz, die loco advocaat Frédéric Van De Geuchte verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is commissaris van politie en bekleedt de functie van directeur van de 7^{de} afdeling van het 2^{de} district (DIR.DCT2/DO7) van de politiezone Brussel Hoofdstad - Elsene.

Volgens de verwerende partij zijn de diensten in 2010 geherstructureerd, waardoor een aantal personeelsleden van de 7^{de} afdeling afgedeeld zijn naar de interventietroepen van de 7^{de} en 8^{ste} afdeling (BTS 78). Eveneens volgens de verwerende partij was toen niet duidelijk wie de bevelvoering had over personeel van BTS 78, meer bepaald of de directeurs van de 7^{de} en de 8^{ste} afdeling zelf dat personeel konden bevelen dan wel of zij dit moesten doen door tussenkomst van het hoofd van BTS 78, hetgeen aanleiding was voor “een hanengevecht” tussen de verzoeker en laatstgenoemd diensthoofd. Evenzeer volgens de verwerende partij heeft de wijk DO7, waarvoor de verzoeker verantwoordelijk was, te kampen met stijgende criminaliteitscijfers en een stijgend

onveiligheidsgevoel van de burgers zodat daar dringende maatregelen nodig waren.

3.2. Vanaf 11 april 2011 is de verzoeker afwezig wegens ziekte.

3.3. Op 25 oktober 2011 deelt de dienst intern toezicht aan de korpschef mee dat de verzoeker “langdurig ziek” is en dat “zijn dienstwapen [...] administratief beveiligd [werd] voor overmaking aan de schietmonitoren [...], in afwachting van een beslissing van de arbeidsgeneesheer”.

3.4. Op 28 oktober 2011 beslist de korpschef dat de directeur van de 8^{ste} afdeling (DCT2.DO8) de functie van directeur van de 7^{de} afdeling (DCT2.DO7) waarnemend zal uitoefenen.

Eveneens op 28 oktober 2011 richt de korpschef aan de verzoeker een schrijven met het voornemen hem te herplaatsen. Hij wijst daarin op de nood aan een geïntegreerde aanpak in de wijk DO7 die momenteel niet verzekerd wordt bij “gebrek aan een krachtdadig leiderschap en visie op lange termijn”, hetgeen hem ertoe aanzet om een waarnemend directeur voor de wijk aan te duiden. Hij wijst ook op de “aantasting van het gezag” van de verzoeker wegens “het bestaan van een gerechtelijk dossier [...] naar aanleiding van een klacht voor racisme en xenofobie” waardoor het hem in het belang van de dienst niet goed lijkt dat de verzoeker na zijn terugkeer uit ziekteverlof de functie van directeur DO7 weer zou opnemen zodat die plaats zal worden opengesteld. Hij formuleert het voornemen de verzoeker vanaf 14 november 2011 over te plaatsen binnen DCT2 naar een functie die minstens evenwaardig is aan zijn huidige functie, te weten “adviseur van de DIR.DCT2”.

3.5. Op 4 november 2011 beslist de korpschef dat de verzoeker voor “de periode die noodzakelijk is” wordt gedetacheerd naar de dienst van DIR.DCT2.

Op 14 november 2011 deelt de DIR.DCT2 aan de verzoeker de inhoud van zijn nieuwe functie mee.

Eveneens op 14 november 2011 neemt de korpschef de beslissing waarbij de verzoeker wordt herplaatst “binnen DCT2 als adviseur van de DIR.DCT2”.

3.6. De verzoeker vordert de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van zowel de beslissing van 4 november 2011 van de korpschef waarbij hij voor de noodzakelijke periode wordt gedetacheerd naar de dienst van DIR.DCT2, als van de beslissing van de korpschef van 14 november 2011 waarbij hij wordt herplaatst “binnen DCT2 als adviseur van de DIR.DCT2” (zaak A. 203.098/IX-7519).

Bij arrest nr. 219.339 van 14 mei 2012 beveelt de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de korpschef van 14 november 2011 tot herplaatsing van de verzoeker, omdat de verwerende partij niet bewijst dat zij een deugdelijke reden heeft om de verzoeker uit zijn functie van directeur van de 7^{de} afdeling te verwijderen.

Het beroep tot nietigverklaring is nog hangende.

3.7. Op 22 november 2011 wordt verzoekers functie van directeur van de 7^{de} afdeling blijktens een mededeling op het intranet vacant verklaard.

Op 17 februari 2012 wordt commissaris van politie E. Mosselmans aangeduid tot directeur van de 7^{de} afdeling van het 2^{de} district. Deze aanduiding gaat in op 20 februari 2012.

3.8. Ook tegen de *sub* 3.7 vermelde beslissingen stelt de verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in (zaak A. 204.283/IX-7607). Bij arrest nr. 220.036 van 28 juni 2012 beveelt de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging van de aanduiding van E. Mosselmans

tot directeur. De Raad oordeelt dat deze aanduiding evenzeer is aangetast door de bij het arrest nr. 219.339 van 14 mei 2012 vastgestelde onwettigheid van de beslissing van de korpschef van 14 november 2011 tot herplaatsing van de verzoeker, waarin ze haar grondslag vindt.

3.9. Op 27 juni 2012 beslist de korpschef zijn beslissing van 14 november 2011 tot herplaatsing van de verzoeker in te trekken.

Met een brief van 28 juni 2012 stelt de korpschef de verzoeker van deze beslissing in kennis. Hij voegt eraan toe:

“Gelet op het bestaan van het lopende opsporingsonderzoek inzake racisme en xenofobie te uwen laste en eveneens het lopende opsporingsonderzoek te uwen laste in het kader van eventuele inbreuken op de wapenwet, waarvan ik op 21 juni 2012 door een schrijven van de [...] Procureur des Konings, op de hoogte werd gesteld, overweeg ik een nieuwe maatregel te nemen, zijnde u vanaf 16 juli 2012 tijdelijk te herplaatsen naar DCT2 als adviseur van de DIR.DCT2 in afwachting van een eindbeslissing in de lopende strafrechtelijke onderzoeken te uwen laste”.

3.10. Met brieven van 5 juli 2012 bezorgt de procureur des Konings aan de korpschef twee strafrechtelijke dossiers ten laste van de verzoeker, met de mededeling dat ze zonder gevolg werden geklasseerd en met de vraag te laten weten of er al dan niet disciplinaire maatregelen tegen de verzoeker zullen worden getroffen.

3.11. Met een brief van 1 augustus 2012 deelt de korpschef aan de verzoeker mede dat ingevolge de klassering zonder gevolg van de beide strafrechtelijke dossiers, zijn voorstel van 28 juni 2012 tot tijdelijke herplaatsing van de verzoeker vervalt. De korpschef voegt er evenwel aan toe:

“Aangezien het laatstgenoemde strafrechtelijke dossier [met betrekking tot racisme en xenofobie] een aantal gelijklopende getuigenissen van verschillende personeelsleden van de 7^{de} afdeling te uwen laste bevat, werd een voorafgaand onderzoeker aangesteld ten einde eventuele inbreuken op tuchtrechtelijk vlak te onderzoeken.

Gelet op dit voorafgaand onderzoek, de aard van de eventuele feiten en de mogelijke betrokkenheid van verschillende personeelsleden van de 7^{de} afdeling,

meen ik dat het niet wenselijk is u op dit ogenblik als Directeur van deze afdeling te handhaven. Voor de goede werking van de afdeling, overweeg ik u vanaf maandag 20 augustus 2012 tijdelijk te herplaatsen naar de functie van adviseur van de DIR.DCT2 in afwachting van een eindbeslissing van de bevoegde tuchtoverheid”.

De verzoeker wordt uitgenodigd om zijn eventuele argumenten aan de korpschef te bezorgen en te laten weten of hij wenst te worden gehoord.

3.12. Op 9 augustus 2012 wordt de verzoeker door hoofdcommissaris van politie J. E. gehoord.

3.13. Op 13 augustus 2012 beslist de korpschef de verzoeker vanaf 20 augustus 2012 tijdelijk te herplaatsen naar DCT2 als adviseur van de DIR.DCT2 in afwachting van een eindbeslissing van de bevoegde tuchtoverheid, “zijnde dat zij beslist hetzij geen gevolg te geven aan het voorafgaande onderzoek, hetzij na het inleiden van de tuchtprocedure geen tuchtstraf op te leggen, hetzij een tuchtstraf op te leggen”.

Dit is de bestreden beslissing.

Ze is als volgt gemotiveerd:

“Gelet op de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus, en meer bepaald artikel 44;

Gelet op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

Gelet op de beslissing van de korpschef d.d. 14 november 2011 waarbij Marc Depauw, commissaris van politie, definitief werd herplaatst binnen DCT2 van DIR.DO7 naar de functie van adviseur van de DIR.DCT2;

Gelet op de schorsing van de voornoemde maatregel door de Raad van State op 14 mei 2012 en de intrekking ervan door de korpschef op 28 juni 2012;

Gelet op de strafrechtelijke dossiers BR.56.IN.100768-11 ‘naar aanleiding van een klacht voor racisme en xenofobie’ en BR.36.EP.70030-10 ‘met betrekking tot eventuele inbreuken op de wapenwetgeving’ ten laste van CP Depauw;

Gelet op het voorstel tot tijdelijke herplaatsing op grond van de voornoemde strafrechtelijke onderzoeken d.d. 29 juni 2012;

Gelet op de brieven van Mevrouw [K. B.], Procureur des Konings, d.d. 5 juli 2012, waarin zij meedeelt dat de voornoemde strafrechtelijke dossiers

zonder gevolg werden geklasseerd en waarin zij vraagt haar te willen meedelen of er al dan niet disciplinaire maatregelen worden getroffen;

Overwegende dat gelet op de klassering zonder gevolg van beide strafrechtelijke onderzoeken, het voorstel tot tijdelijke herplaatsing d.d. 29 juni 2012 vervalt;

Overwegende dat aangezien het strafrechtelijk dossier inzake racisme en xenofobie een aantal gelijklopende getuigenissen van personeelsleden van de 7^{de} afdeling bevat, de aangestelde voorafgaand onderzoeker zal nagaan of bepaalde gedragingen een inbreuk zouden kunnen uitmaken op disciplinair vlak;

Overwegende dat ik, rekening houdend met het voornoemd voorafgaand onderzoek, de aard van de eventuele feiten en de mogelijke betrokkenheid van verschillende personeelsleden van de 7^{de} afdeling, meen dat het niet wenselijk is u op dit ogenblik als Directeur van deze afdeling te handhaven, dat dit de goede werking van de dienst DO7 zou verstoren;

Overwegende dat ik op grond van artikel 44 WGP de bevoegdheid heb om de taken binnen het korps te verdelen volgens het criterium dat voor elke functie de meest geschikte medewerker moet gezocht worden; dat dit artikel bij uitbreiding dan ook toelaat om tijdelijk minder geschikt geachte medewerkers een andere taak toe te wijzen;

Overwegende dat een korpschef die in dergelijke omstandigheden handelt als een goede huisvader steeds moet zoeken naar een maatregel die het minst bezwarend is voor het betrokken personeelslid maar die toch adequaat is om de goede werking van de dienst te verzekeren en de goede faam van zijn korps te beschermen;

Overwegende dat op 2 augustus 2012 aan betrokkene een voorstel tot tijdelijke herplaatsing naar de functie van adviseur van de DIR.DCT2 werd betekend;

Overwegende dat betrokkene geen schriftelijke argumentatie neerlegde, maar dat hij wel gebruik wenste te maken van het recht om gehoord te worden en dat hij op 9 augustus 2012 om 11 uur gehoord werd door HCP [J. E.];

Overwegende dat betrokkene tijdens deze hoorzitting aanhaalde:

- dat hij de houding van de overheid niet begrijpt om hem nogmaals te verwijderen;
- dat hij het met deze handelwijze niet eens is;
- dat hij geen afzonderlijke schriftelijke verklaring wenst neer te leggen;
- dat hij steeds openstaat voor dialoog met de korpschef of de Algemene Directie;

Overwegende dat betrokkene tijdens de hoorzitting geen concrete elementen aanhaalt met betrekking tot het voornoemde voorstel;

Overwegende dat onderhavige maatregel een tijdelijke ordemaatregel is in het belang van de dienst, in afwachting van het resultaat van het tuchtrechtelijk onderzoek, zonder dat een uitspraak gedaan wordt over de schuld van de betrokkene”.

IV. Onderzoek van de vordering

4. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Ernst van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

5. De verzoeker voert in het middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, het vermoeden van onschuld, het proportionaliteits- en het redelijkheidsbeginsel.

Hij betoogt vooreerst dat de bestreden beslissing ervan uitgaat dat de goede werking van de dienst wordt verstoord, gelet op een aantal “gelijklopende verklaringen” van personeelsleden van de 7^{de} afdeling. Aangenomen dat daarbij enkel wordt gesteund op verklaringen met een negatieve strekking ten aanzien van zijn persoon, wijst de verzoeker erop dat van de vijf personeelsleden die een dergelijke verklaring hebben afgelegd, alleen nog inspecteur van politie V. D. op de dienst werkzaam is. Deze inspecteur heeft evenwel zelf geen klacht ingediend, maar heeft zich op het ogenblik van haar verklaring “voor de kar laten spannen van de ontevreden”. Bovendien kan de enkele aanwezigheid van dit ondergeschikte personeelslid niet verantwoorden dat het diensthoofd uit de dienst wordt verwijderd, temeer daar het opsporingsonderzoek is geseponeerd. Volgens de verzoeker blijkt derhalve uit niets dat de goede werking van de dienst in het gedrang zou komen door zijn verdere aanwezigheid, zodat dit motief van zijn herplaatsing niet deugdelijk is.

De verzoeker laat voorts gelden dat het voormelde motief van de bestreden beslissing het algemeen beginsel van het vermoeden van onschuld schendt. Hij stelt dat de omstandigheid dat een vooronderzoeker inzake tucht is aangesteld, geen reden kan zijn om reeds een tijdelijk verwijderende maatregel te nemen. Dit is volgens hem zeker zo nu hij uitentreuren heeft gepoogd om de manklopende situatie bij de dienst van commissaris van politie S. C. aan te kaarten, het strafonderzoek ondertussen geseponeerd is en de lezing van het strafdossier niet de eenduidige indruk doet ontstaan dat hij een racist is die er genoeg in schept te beledigen en te discrimineren, maar wel dat hij een officier is die orde in de chaos heeft willen brengen en zijn verantwoordelijkheid heeft genomen, maar aldus bepaalde collega's pijn heeft gedaan.

Ten slotte stelt de verzoeker dat de bestreden beslissing onredelijk is en op een onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen. De korpschef gaat immers louter voort op het bestaan van een aantal zogezegd gelijklopende verklaringen die de verzoeker in een kwaad daglicht stellen, maar gaat volledig voorbij aan diens kwaliteiten en positieve inbreng op het vlak van de leiding over de dienst, die nochtans blijken uit talrijke verklaringen in het strafdossier. Volgens de verzoeker handelt de korpschef kennelijk onredelijk door hem – weze het deze keer tijdelijk – te verwijderen als directeur van de afdeling, aangezien dit bijzonder grievend is voor de verzoeker en het zeer discutabel is of het dienstbelang daarmee gebaat is.

6. De verwerende partij antwoordt dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 44 van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus (hierna: WGP), waarvan het derde lid aan de korpschef een ruime beoordelingsbevoegdheid verleent op het vlak van de organisatie van de diensten en de verdeling van de taken binnen het politiekorps. Zij betwist dat het vermoeden van onschuld zou zijn geschonden, aangezien de bestreden beslissing duidelijk vermeldt dat de opgelegde maatregel een tijdelijke ordemaatregel is, genomen in het belang van de dienst, in afwachting van het resultaat van het tuchtrechtelijk onderzoek, zonder dat uitspraak wordt gedaan over de schuld van de betrokkene.

Voorts blijkt volgens haar uit de motivering van de bestreden beslissing niet dat de korpschef de feiten van racisme en xenofobie, vermeld door verschillende personeelsleden, als vastgesteld zou hebben beschouwd. De korpschef heeft uitsluitend geoordeeld dat de overeenstemmende verklaringen van bepaalde personeelsleden, voorheen geplaatst onder de leiding van de verzoeker, omwille van hun aard een meer diepgaand onderzoek vereisen. Met verwijzing naar de concrete verklaringen van de betrokken personeelsleden stelt de verwerende partij dat de korpschef “in deze context” heeft kunnen oordelen dat, in het belang van de goede werking van de 7^{de} afdeling, het noodzakelijk was de verzoeker tijdelijk uit deze afdeling te verwijderen. Zij benadrukt daarbij dat de verzoeker *de facto* de functie van directeur sedert 11 april 2011 niet meer heeft uitgeoefend. De omstandigheid dat op dit ogenblik van al diegenen die een negatieve verklaring ten aanzien van de verzoeker hebben afgelegd, enkel inspecteur van politie V. D. nog werkzaam is in de 7^{de} afdeling, impliceert volgens de verwerende partij niet dat de korpschef het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel zou schenden. Volgens deze getuigenissen hebben de feiten zich immers voorgedaan in de 7^{de} afdeling. Zolang de situatie niet is opgehelderd, kon de korpschef dan ook rechtmatig menen dat de terugkeer van de verzoeker aan het hoofd van de 7^{de} afdeling voorbarig was.

Beoordeling

7. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad van State niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

8. In dit geval steunt de korpschef zijn beslissing om de verzoeker tijdelijk te herplaatsen wezenlijk op de volgende motieven:

“[...] dat aangezien het strafrechtelijk dossier inzake racisme en xenofobie een aantal gelijklopende getuigenissen van personeelsleden van de 7^{de} afdeling bevat, de aangestelde voorafgaand onderzoeker zal nagaan of bepaalde gedragingen een inbreuk zouden kunnen uitmaken op disciplinair vlak;

[...] dat ik, rekening houdend met het voornoemd voorafgaand onderzoek, de aard van de eventuele feiten en de mogelijke betrokkenheid van verschillende personeelsleden van de 7^{de} afdeling, meen dat het niet wenselijk is u op dit ogenblik als Directeur van deze afdeling te handhaven, dat dit de goede werking van de dienst DO7 zou verstoren;

[...]”.

9. Uit het strafdossier blijken verklaringen van sommige personeelsleden van de dienst DCT2/DO7 die bezwarend zijn voor verzoekers gedrag en houding op deze dienst. Ze maken onder meer gewag van een militaristische ingesteldheid die de verzoeker zou tonen, “sympathie” die hij zou laten blijken voor Hitler en de methodes van het nazi-regime en een denigrerende houding die hij zou aannemen ten aanzien van vreemdelingen en Franstaligen. Volgens die verklaringen hebben sommige personeelsleden de voornoemde dienst verlaten omwille van het gedrag van de verzoeker op de dienst.

Gelet op die verklaringen, die het voorwerp uitmaken van een tuchtonderzoek, lijkt de korpschef in redelijkheid te hebben kunnen besluiten dat een tijdelijke verwijdering van de verzoeker uit de voornoemde dienst aangewezen is, in afwachting van de bevindingen van het tuchtonderzoek en de eindbeslissing van de tuchtoverheid daarover. De omstandigheid dat van al diegenen die dergelijke negatieve verklaringen over de verzoeker hebben afgelegd, alleen nog inspecteur van politie V. D. op de dienst DCT2/DO7 werkzaam is, doet hieraan geen afbreuk, gelet op de aard van de klachten over de verzoeker die te situeren zijn binnen zijn werkzaamheden op deze dienst. Het feit dat verscheidene andere verklaringen van personeelsleden gunstig zijn voor de verzoeker doet dit evenmin.

In de huidige stand van de rechtspleging dient dan ook te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing een deugdelijke materiële grondslag heeft, die door de verzoeker niet wordt ontkracht.

10. De verzoeker kan ook niet worden bijgevalen in zijn standpunt dat de bestreden beslissing het vermoeden van onschuld schendt. De verzoeker wordt immers niet tijdelijk herplaatst omdat hij schuldig zou zijn aan racisme en xenofobie, maar wel omdat er een tuchtrechtelijk onderzoek wordt gevoerd naar de gegrondheid van de verklaringen dienaangaande van sommige personeelsleden. De bestreden beslissing overweegt in dit verband overigens uitdrukkelijk “dat onderhavige maatregel een tijdelijke ordemaatregel is in het belang van de dienst, in afwachting van het resultaat van het tuchtrechtelijk onderzoek, zonder dat een uitspraak gedaan wordt over de schuld van de betrokkene”.

11. De omstandigheid dat de bestreden beslissing geen melding maakt van verzoekers kwaliteiten en positieve inbreng op het vlak van de leiding over de dienst, lijkt niet te impliceren dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel schendt of niet met de nodige zorgvuldigheid tot stand is gekomen. Ze neemt immers niet weg dat meerdere bezwarende verklaringen ten laste van de verzoeker werden afgelegd en dat de korpschef op grond van deze verklaringen vermocht te besluiten dat een tijdelijke verwijdering van de verzoeker uit de dienst aangewezen was in afwachting van een nader onderzoek en de eindbeslissing van de tuchtoverheid.

12. Het eerste middel is niet ernstig.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

13. De verzoeker voert in het middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 24 maart 1999 tot regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de vakverenigingen van het personeel van de politiediensten (hierna: de wet van

24 maart 1999) en artikel 2 van het koninklijk besluit van 8 februari 2001 tot aanwijzing van de grondregelingen in de zin van artikel 3, eerste lid, 1°, van de wet van 24 maart 1999 (hierna: het koninklijk besluit van 8 februari 2001).

Hij betoogt dat uit de samenlezing van de beide voormelde bepalingen kan worden afgeleid dat ordemaatregelen slechts kunnen worden bepaald na onderhandeling met de syndicale organisaties. Aangezien de korpschef volgens de rechtspraak van de Raad van State uit artikel 44 WGP de bevoegdheid kan putten om ordemaatregelen te treffen, moet hij worden beschouwd als een bevoegde overheid in de zin van de wet van 24 maart 1999 en kan hij slechts ordemaatregelen treffen die zijn tot stand gekomen na onderhandeling met de syndicale organisaties. De korpschef, zo stelt de verzoeker, dient dan “feitelijk gezien” een reglement uit te vaardigen. Volgens de verzoeker wordt hem een maatregel opgelegd die gesteund is op zijn persoonlijk gedrag, maar heeft hij er geen kennis van dat de korpschef zich baseert op een reglement waarover voorafgaandelijk werd onderhandeld met toepassing van de wet van 24 maart 1999.

De verzoeker benadrukt dat hij belang heeft bij het middel, aangezien het prerogatief van de vakorganisaties waarop hij zich beroept, is ingesteld ten behoeve van de personeelsleden opdat over hun belangen zou worden gewaakt.

14. De verwerende partij antwoordt dat artikel 3, eerste lid, 1°, van de wet van 24 maart 1999 duidelijk de grondregelingen beoogt, met name de algemene en abstracte regels die bestemd zijn om te worden toegepast op een onbepaald aantal personen, terwijl de bestreden beslissing een individuele beslissing is, die zich tot een geïdentificeerde bestemming richt. Artikel 3 van de wet van 24 maart 1999 en artikel 2 van het koninklijk besluit van 8 februari 2001 zijn in dit geval derhalve niet van toepassing.

De verwerende partij wijst er voorts op dat de Raad van State reeds heeft geoordeeld dat artikel 2 van de wet van 19 december 1974 tot regeling

van de betrekkingen tussen de overheid en de vakbonden van haar personeel en artikel 3 van het koninklijk besluit van 29 augustus 1985 tot aanwijzing van de grondregelingen in de zin van artikel 2, § 1, 1°, van de wet van 19 december 1974 restrictief moeten worden geïnterpreteerd, aangezien verplichte, voorafgaande syndicale onderhandelingen een remmende werking hebben op de normale gelding van de wet van de veranderlijkheid die het bestuurlijk optreden beheerst. Eveneens heeft de Raad van State gesteld dat artikel 2, § 1, van de voornoemde wet van 19 december 1974 niet doelt op beslissingen over individuele gevallen, maar op regelingen met een algemene draagwijdte. Volgens de verwerende partij gelden dezelfde overwegingen en redenering voor de wet van 24 maart 1999.

Beoordeling

15. Artikel 3 van de wet van 24 maart 1999 luidt als volgt:

“Behoudens in de door de Koning bepaalde spoedgevallen en in de andere door Hem bepaalde gevallen, kunnen de bevoegde overheden alleen na onderhandeling met de representatieve vakorganisaties in het daartoe opgerichte comité, vaststellen:

1° de ontwerpen en de grondregelen met betrekking tot:

- a) het administratief statuut, met inbegrip van de vakantie- en verlofregeling en het uniform;
- b) de bezoldigingsregeling;
- c) de pensioenregeling;
- d) de betrekkingen met de vakorganisaties;
- e) de organisatie van de sociale diensten;

2° verordeningsbepalingen, algemene maatregelen van inwendige orde en algemene richtlijnen, met het oog op de latere vaststelling van de personeelsformatie of inzake arbeidsduur en organisatie van het werk.

De Koning wijst de in het eerste lid, 1°, bedoelde grondregelingen aan, met opgave, hetzij van de daarin behandelde aangelegenheden, hetzij van de daarin opgenomen bepalingen. Aan de daartoe vast te stellen besluiten gaan de in dit artikel voorgeschreven onderhandelingen vooraf.

De Koning bepaalt wat onder organisatie van het werk dient te worden verstaan in de zin van het eerste lid, 2°. Aan de daartoe vast te stellen besluiten gaan de in dit artikel voorgeschreven onderhandelingen vooraf”.

Artikel 2 van het koninklijk besluit van 8 februari 2001 luidt als volgt:

“Als grondregelingen in verband met het administratief statuut worden beschouwd, de regels tot vaststelling van:

[...]

5° de maatregelen van orde;

[...]”.

16. Het opleggen van een ordemaatregel aan een personeelslid is een individuele beslissing, die als zodanig niet onder het toepassingsgebied van de voormelde bepalingen valt.

Uit de samenlezing van de aangehaalde bepalingen blijkt weliswaar dat indien de bevoegde overheid “regels” – waarmee wordt bedoeld: algemene en abstracte regels die bestemd zijn om te worden toegepast op een onbepaald aantal personen – bepaalt “tot vaststelling van de maatregelen van orde”, daarover voorafgaandelijk dient te worden onderhandeld met de representatieve vakorganisaties. Dit impliceert evenwel niet dat, zoals de verzoeker lijkt te stellen, ordemaatregelen door het bestuur slechts kunnen worden opgelegd mits een reglement is uitgevaardigd dat deze aangelegenheid regelt (en waarover dienvolgens met de representatieve vakorganisaties moet zijn onderhandeld).

17. Artikel 44, derde lid, WGP bepaalt dat de korpschef instaat voor de leiding, de organisatie en de verdeling van de taken binnen het lokaal politiekorps en de uitvoering van het beheer van dit korps. De korpschef is aldus de eindverantwoordelijke in het kader van de dagelijkse leiding en de organisatie van het korps en oordeelt op grond van die bevoegdheid én verantwoordelijkheid welke maatregelen zich opdringen voor de goede werking van de dienst. Op grond van die wettelijke bevoegdheid lijkt de korpschef een individuele ordemaatregel, die (het herstel van) de goede werking van de dienst beoogt, te kunnen opleggen, ook al is er “tot vaststelling van de maatregelen van orde” geen reglement uitgevaardigd.

18. De term “ordemaatregel” is slechts een verzamelterm voor maatregelen die de bevoegde overheid ten aanzien van een personeelslid kan nemen om de goede werking van de dienst te garanderen en die gesteund kunnen zijn op het gedrag van het betrokken personeelslid, maar zonder dat de schuldvraag wordt gesteld en beantwoord. Een ordemaatregel kan aldus verschillende vormen aannemen zoals een voorlopige schorsing, een herplaatsing, een wijziging van standplaats, enz.

In dit geval legt de korpschef met de bestreden beslissing, die verwijst naar artikel 44 WGP, aan de verzoeker een herplaatsing bij ordemaatregel op. De regels inzake de herplaatsing zijn opgenomen in de artikelen VI.II.85 tot en met VI.II.91 van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten (hierna: RPPol).

Artikel VI.II.86 RPPol maakt de korpschef formeel bevoegd voor het herplaatsen van een personeelslid. Op grond van artikel VI.II.85, 8°, RPPol is dit mogelijk in alle gevallen waarin hij zulks, met het dienstbelang voor ogen, gerechtvaardigd acht en daarvoor een deugdelijke reden heeft.

De verzoeker betwist niet dat over de voormelde bepalingen van het RPPol voorafgaandelijk werd onderhandeld met de representatieve vakorganisaties.

19. Het niet-bestaan van een reglement waarin bepaald is welke maatregelen als ordemaatregel kunnen worden opgelegd, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoeker door de korpschef in het dienstbelang tijdelijk kan worden herplaatst en dat de in het RPPol opgenomen regels inzake herplaatsing werden onderhandeld met de representatieve vakorganisaties.

De verzoeker kan dan ook niet worden bijgevalen in zijn standpunt dat de bestreden beslissing tekortgedaan heeft aan artikel 3 van de wet van 24 maart 1999 en artikel 2 van het koninklijk besluit van 8 februari 2001.

20. Het tweede middel is niet ernstig.

21. Aangezien de verzoeker geen ernstige middelen aanvoert, is alvast niet voldaan aan één van de bij artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 7 februari 2013, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Bert Thys,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Bert Thys